Director fondator: Mariana Brăescu

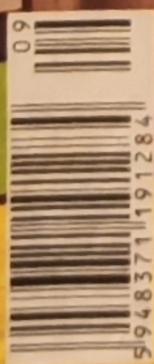
Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

Se vinde doar împreună cu Cărticica Draga mea de colorat!

NOU! PENTRU CEI MAI MITITEI
Un capitol special de 4 pagini pentru copiii de 1-4 ANI

Micul căpcăun

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

CASA

Soluțiile jocurilor din Cărticica de colorat

Vrăjitoarea
- pagina 8
Soluțiile sunt: c, d, e.

Doamna învățătoare
- pagina 11
Soluțiile sunt:
1. sora mea mai mare
2. ca mămica
3. ca bunica

Motocel
- pagina 9
Soluția este: șoricel

Ghinionistul
- paginile 12, 13, 14, 15
Soluțiile sunt:
ursul, bursucul, vulpoiul, ciocănitoarea, șoricelul, furnicile

Aniversarea lui Dodo
...10
...: Zi de naștere

Școala mea

A trecut vacanța
Cât a fost de mare,
Iar începe școala.
Nici-o supărare.

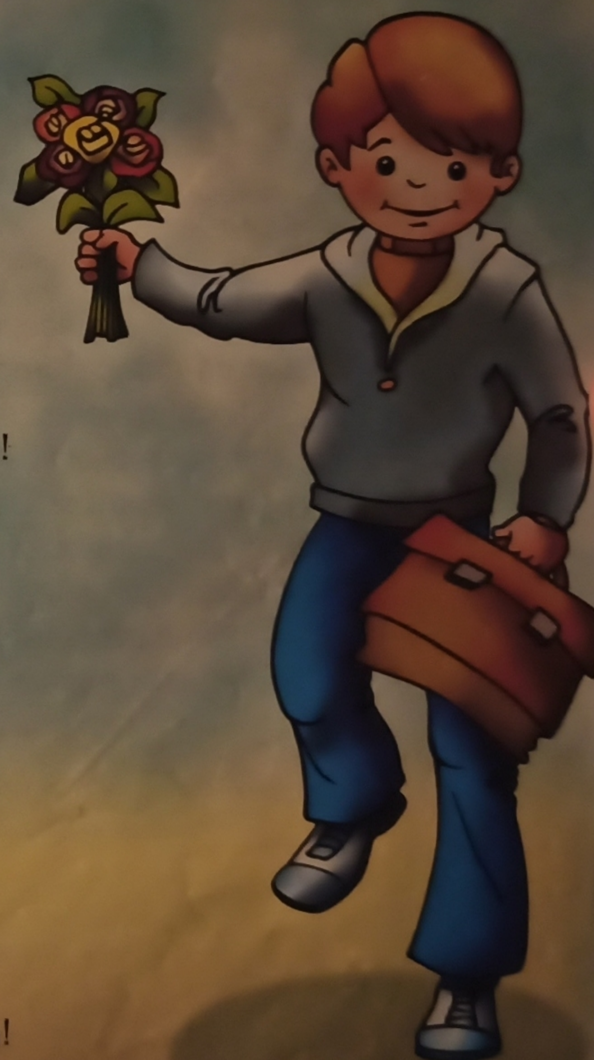
Îmi revăd colegii
După-ntreaga vară
Băncile și clasa
Și pe profesoară.

Mergem iar la școală!
Ne-adunăm aici
De la cei mai mari
Pân' la cei mai mici.

Și-acum încă-o dată,
Ca de-atâtea ori,
Am adus în școală
Zâmbete și flori.

O iubim cu toții.
Nu e vorbă goală.
Bine te-am găsit,
Draga noastră școală!

Luminița Toia

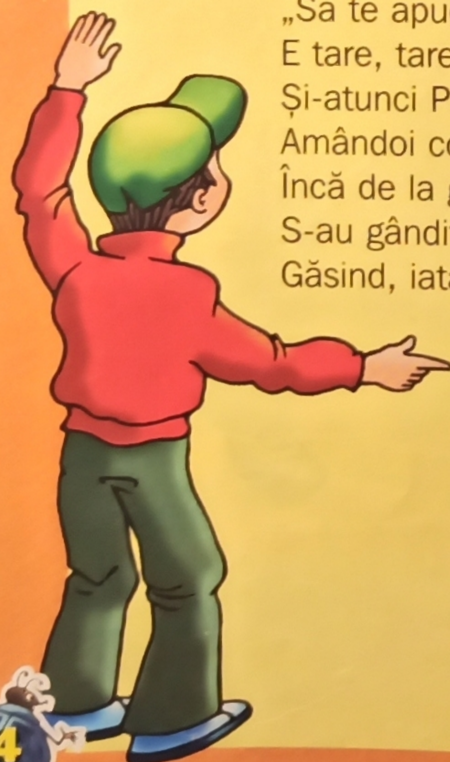

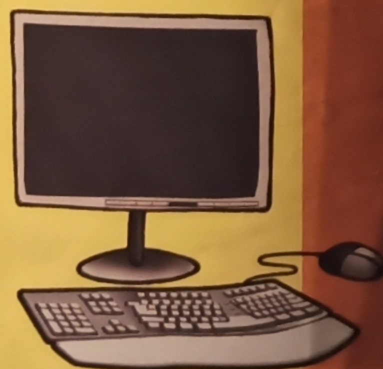
La început de an școlar

După o idee trimisă de **Ion Cruceru**,
com. Glăvile, jud. Vâlcea

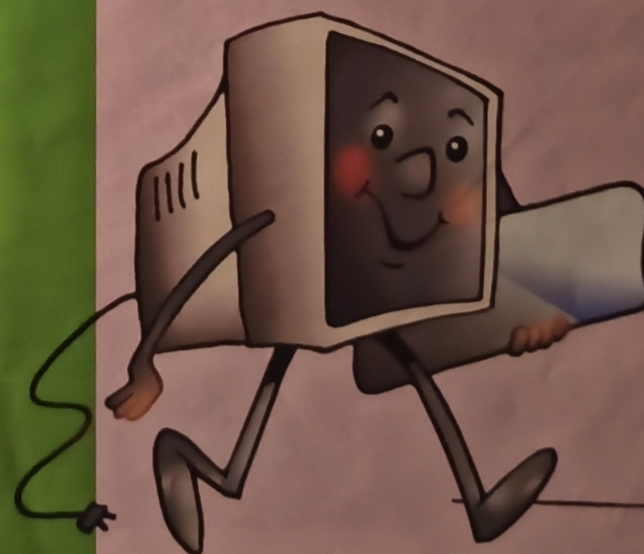
Anul școlar iar începe
Și afară-i timp frumos,
„Să te apuci iarăși de teme
E tare, tare plicticos!”.
Și-atunci Petru și Ioniță,
Amândoi colegi de bancă
Încă de la grădiniță,
S-au gândit ziua întreagă
Găsind, iată, o salvare.

Să muncească în locul lor
Două-trei calculatoare:
„Rugăm un programator
Care-și știe cum să facă
Un program al temelor,
Pentru el va fi o joacă!”.
Adișor, colegul lor,
I-a privit întrebător:
- Și la școală-n locul vostru
Va merge un calculator?

Micul căpcăun

Era în vremurile când balaurii sălășluiau în peșteri, când piticii se fugăreau prin păduri, iar căpcăunii colindau ținuturile oamenilor în căutare de hrană.

Într-un asemenea ținut, la marginea unui sat și în vecinătatea pădurii, locuiau pădurarul și soția lui. Munceau din greu ca să îngrijească de cele câteva oi pe care le aveau în bătătură și să-și agonisească pâinea de fiecare zi.

Și nici locuitorii acelui sat nu erau prea avuți, căci prin preajmă, undeva în străfundul pădurii, se aciuiseră un căpcăun și o căpcăuniță care, atunci când le era voia, veneau și prădau gospodăriile țăranilor. Ba de la o vreme animalele și orătăniile se împuținau văzând cu ochii și, dacă lucrurile mergeau tot așa, nu mai aveau cum s-o scoată la capăt.

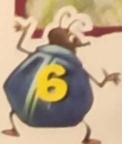
Dar într-o bună zi avea să se întâmple ceva ce urma să le schimbe soarta tuturor. Iată despre ce a fost vorba:

Mai întâi trebuie să vă spunem că pădurarul și soția lui își doreau din tot sufletul un copil care să le fie sprijin la bătrânețe, dar părea că soarta nu le hărăzise încă să aibă unul.

Și într-una din zile, cum umblau ei prin pădure după vreascuri pentru foc și după ciuperci, auziră dintr-o poieniță un scâncet de copil. Se apropiară încetișor și ce le fu dat să vadă: în mijlocul poieniței, așezat pe un ciot de copac, un băiețel care se smiorcăia și plângea.

Când i-a zărit pe cei doi, a început să plângă așa de tare că i se înnodau lacrimile în barbă.

- Un copilaș! exclamă femeia.

- Un copilaș, da' e verde, se sperie pădurarul.

Într-adevăr, copilul avea o culoare verde, niște urechi ascuțite și doi dințișori care așa mici cum erau tot puteau speria pe cineva mai slab de înger.

- Și ce dacă e verde? întrebă femeia. E doar un copilaș care plânge. Pasămite că-i e frig și foame.

- Uită-te mai bine, spuse pădurarul, copilul ăsta-i un pui de căpcăun. Știu bine cum arată căpcăunii, căci i-am văzut în sat atunci când i-au luat vaca lui Nea Pandele...

- Căpcăun-necăpcăun, nu-l putem lăsa așa în pădure. S-a pierdut de părinții lui, oricare ar fi fost aceștia, și acum n-o să-l lăsăm pradă sălbăticiunilor.

Bărbatul n-a mai zis nimic. Oricum nu se putea pune cu gura nevestii-si, așa că își scoase surtucul, înveli copilașul în el și îl luă în brațe. Micul căpcăun tăcu ca prin farmec și nici nu ajunseseră bine la casa pădurarului când și adormise cu capul pe umărul acestuia.

Ei bine, acum aveau un copil! Era el un pic mai ciudat, dar era un copil...

Vestea s-a răspândit în tot satul numaidecât. La casa pădurarului se afla un pui de căpcăun și oamenii nu mai conteneau să vină să-l vadă.

Fiecare avea părerea lui; unii că e drăguț, dar că e cam prea verde, alții că poate ar fi arătat mai bine dacă ar fi fost albastru, alții, din contră, că e urât foc indiferent ce culoare ar fi avut, iar alții, mai răutăcioși, spuneau chiar că ar fi bine să-l ducă înapoi în pădure și să-l lase acolo.

- Nu ne ajung cei doi căpcăuni care ne pradă holdele și ne ucid animalele, ziceau ei, ce ne mai trebuie încă unul? Ăsta când o crește va fi la fel de rău ca și ceilalți!

- E un copil, strigă soția pădurarului, și îl voi crește indiferent ce ziceți voi! Și acum plecați din casa mea! V-ați distrat destul pe seama micuțului!

Și așa a început micul căpcăun să fie crescut în casa pădurarului.

Îi puseseră numele de Jad, căci avea culoarea acelei pietre și se părea că și micuțului îi plăcea acel nume.

Numai că nu după multă vreme părinții adoptivi ai lui Jad începură să aibă necazuri. Băiatul creștea foarte repede și în curând soția pădurarului fu nevoită să-i facă haine din pături vechi și chiar din covoare. Apoi nu mai avea loc în mica odăiță, unde-i puseseră patul, și au fost nevoiți să-l mute în hambar. Dar mai mult decât toate, nu mai aveau ce să-i dea să mănânce, căci, văzând cu ochii, copilașul crescuse și mânca foarte mult, așa ca un căpcăun.

Ce e drept, pe de altă parte, învățase foarte repede să vorbească, era ascultător și foarte muncitor. Își ajuta părinții adoptivi la toate treburile gospodăriei; căra apă din fântână și bușteni din pădure și mai avea timp să ajute și vecinii, care de la o vreme începuseră să-l îndrăgească și nu mai doreau să-l alunge. Din când în când, din puținul pe care-l aveau ajutau și familia pădurarului care nu mai dovedea cu hrana băiatului.

Și iată că într-una din zile, când pădurarul și soția lui se frământau căci nu mai aveau nimic de-ale gurii, Jad vorbi:

- Mamă, spuse el, văd că nu mai aveți nici de unele și eu sunt o povară. Voi pleca să muncesc și mă voi întoarce atunci când voi putea agonisi destul ca să aveți de toate până la sfârșitul vieții.

Atunci pădurarul îi spuse cu lacrimi în ochi:

- Degeaba fiule, oricât ai munci și ai aduna nu va ajunge ca să hrănim pe cei doi căpcăuni ce-și află sălașul în pădure.

- Ce sunt căpcăunii? se miră Jad.

Și atunci nevasta pădurarului îi povesti despre marea năpastă ce dăduse peste locuitorii satului și despre lăcomia cea mare a căpcăunilor.

Jad nu se tulbură prea mult și nici măcar nu făcu legătura între înfățișarea lui, pe care și-o vedea oglindită în apa fântânii sau în luciul iazului, și căpcăunii din pădure și nu bănuia o singură clipă că ar putea fi unul dintre aceștia.

- Mă duc să vorbesc cu ei! hotărî el.

- Nu face așa ceva, căci o să te omoare, îl imploră nevasta pădurarului. Nu știi ce răi și ce haini sunt!

- Le vin eu de hac, se încăpățână Jad și nu stătu mult pe gânduri. Își luă într-o desagă un codru de pâine și-o ploscă cu apă și o porni spre inima pădurii.

În urma lui, pădurarul și nevasta îl conduceau cu privirea și se gândeau că n-or să-l mai vadă niciodată.

Și merse Jad preț de o jumătate de zi ajungând

până în inima pădurii, unde dădu peste o colibă uriașă. În jurul colibei tot felul de resturi și oase de animale, butoaie goale și saci zdrențuiți.

În timp ce privea el așa nedumerit la hărăbaia de colibă, apăru căpcăunița care cum îl văzu începu să strige:

- Ieși repede, bărbate, că ne-am găsit fiul pe care l-am pierdut în pădure de ceva vreme! Ce mare și frumos te-ai făcut, zise ea adresându-se lui Jad.

Jad o privea cu gura căscată. Urâta asta nu putea fi mama lui! Cu toate că nu știa de ce, inima începuse să-i bată mai tare și asta nu din cauză că s-ar fi speriat.

Ieși și căpcăunul, mai mare și mai urât, după părerea lui Jad și de altfel și după părerea oamenilor printre care crescuse.

- De unde știi că e fiul nostru? Mai sunt și alți căpcăuni în ținutul ăsta, mormăi el morocănos pentru că tocmai fusese trezit din somn.

- Păi, seamănă leit cu tine! exclamă căpcăunița.

Jad se înfioră. Oare chiar semăna cu căpcăunul? Ce e drept, era verde, dar el nu se considera așa urât.

- Unde vezi tu că seamănă? zise căpcăunul cu îndoială în glas.

- Uită-te la ochii lui, zise căpcăunița, aceeași privire inteligentă pe care o ai tu...

- Daa?! se miră căpcăunul care aflase cu această ocazie că are privirea inteligentă. Și acum ce-o să facem? se neliniști el. De-abia avem noi ce mânca și proviziile oamenilor sunt pe sfârșite.

Atunci vorbi Jad:

- Cât credeți voi că vor merge lucrurile așa? Când oamenii nu vor mai avea nimic veți muri și voi de foame sau va trebui să plecați pe alte meleaguri unde nici acolo nu știu dacă veți găsi de mâncare.

- Auzi, mânca-l-ar mama, ce frumos vorbește, se minună căpcăunița, vino să te pup!

- Lasă pe altă dată, o opri Jad, care numai de pupăturile căpcăuniței nu-i ardea. De altfel, nici nu se prea împăca cu gândul că cei doi sunt părinții lui adevărați.

- Și ce-ai vrea să facem? întrebă căpcăunul.

- Să munciți și voi ca toată lumea, zise Jad.

- Să muncim? se mirară cei doi în cor.

- Da, să munciți! Veniți în sat, ajutați-i pe oameni să-și cultive pământul, căci sunteți mari și puternici; vor crește holdele mari și vor fi grâne pentru toți, pentru voi și pentru animale, vorbi Jad nedându-și seama de apropierea pe care o făcea între căpcăuni și animale. Ajutați-i să-și ude grădinile și să-și taie copaci din pădure. Vă faceți și voi o casă ca lumea și nu mai trăiți în încropeala asta de colibă. Sunt atâtea lucruri

pe care le-ați putea face ca să trăiți îndestulați, voi și toți oamenii satului.

Cei doi au rămas cu gura căscată în fața avalanșei de cuvinte pe care le-a turuit Jad.

- Da', bine, căpcăunii n-au făcut asta niciodată..., încercă tatăl lui să se scuze.

- O să faceți voi asta de-acum încolo! hotărî Jad.

Căpcăunii erau cam îndoiți de sfatul băiatului, dar teama că foamea îi va alunga cine știe unde îi făcea să se gândească și la posibilitatea de a ajuta sătenii. La urma urmei, tot se plictiseau toată ziua nefăcând nimic, ba căpcăunul se gândea că ar putea scăpa și de cicăleala căpcăuniței care turuia toată ziua de-l înnebunea.

Și așa, se întoarse Jad în sat urmat de cei doi căpcăuni.

Sătenii se ascunseră fiecare pe unde putea și își reproșau că nu-l alungaseră pe Jad încă de când era mic. Acum, iată, adusese căpcăunii pe capul lor.

- Ieșiți cu toții, nu vă speriați! începu să strige Jad. Nu vă face nimeni nimic...

Dar sătenii nu îndrăzneau să dea curs îndemnului. Primii care ieșiră au fost părinții lui adoptivi. Pădurarul și soția lui se îndreptară spre Jad, bucuroși că îl văd din nou. Nici nu le mai păsa că cei doi căpcăuni îi priveau chiorâș, atunci când Jad, de bucurie, îi ridică de la pământ și îi strânse în brațe mai, mai să îi înăbușe.

După ei ieși și primarul, apoi unul câte unul și ceilalți săteni. Acum stăteau roată în jurul căpcăunilor, nedumeriți și speriați.

Jad începu să le explice, cu răbdare, ce hotărâse el împreună cu cei doi căpcăuni. Oamenii erau cam neîncrezători, dar oricum nu aveau altă ieșire.

Și unde se puseră căpcăunii pe treabă: cărau apă, saci grei și bușteni și arau singuri pământul, căci erau mai puternici decât oricare animal de povară. Oamenii începură să-și clădească locuințe noi și chiar construiră o casă pentru căpcăuni, care la așa ceva chiar nu se pricepeau deloc. Apărură o școală și chiar o biserică nouă.

Duminică se duceau cu toții la slujbă și căpcăunilor, chiar dacă nu înțelegeau nimic, le plăceau tare mult cântecele și lumina lumânărilor.

Și astfel trecu vara și începură să-și strângă recoltele. Hambarele se umplură cu grâne, animalele se înmulțiseră și erau grase și frumoase. Vacile dădeau lapte mai mult ca oricând și vița se rupea de greutatea strugurilor. Acum avea toată lumea mâncare pe săturate, case noi și haine curate. Căpcăunii se minunau singuri cum de nu le dăduse prin cap până acum că ar putea munci astfel încât lumea să fie mulțumită.

Pădurarul și nevasta lui locuiau acum într-o casă destul de mare în care să poată intra din când în când și Jad. La școală nu încăpea în bancă, dar aici, în casa pădurarului, învățase să scrie, să citească și chiar să socotească cu tabla înmulțirii.

Cu căpcăunii cei mari era mai greu. Nu prea pricepeau literele și nici cifrele, așa că nu știm dacă până la urmă s-au școlit și ei.

Părinții adoptivi ai lui Jad au trăit până la adânci bătrâneți și l-au văzut pe micul căpcăun crescând și devenind un căpcăun adevărat. Sau aproape adevărat, căci de atunci nu știm dac-au mai fost văzuți căpcăuni care să-i ajute pe oameni.

Luminița Toia

SFÂRȘIT

Diferențe

Crezi că vulturul îl ajută pe Gigel să iasă din încurcătură sau nu? Până una-alta, găsește diferențele dintre cele două desene. Vei găsi răspunsul în numărul următor.

Ghinionistul

- Sunt un ghinionist! se plânge Iepurașul Bursucului. Indiferent ce fac, oriunde mă duc, toate necazurile se sparg în capul meu... Iată, de pildă: de dimineață am întârziat la școală pentru că n-a sunat ceasul, pe care l-am desfăcut cu o seară înainte ca să-l ung și l-am uitat așa... Ce vină am avut eu dacă ceasul trebuia uns? Apoi, am luat o notă proastă la citire și asta nu pentru că nu știu să citesc, Doamne ferește, ci pentru că mă încurcă cei doi dinți din față și nu am dicție... E drept că profa nu s-a luat de dicție, ci de faptul că citesc două, trei cuvinte pe minut... Dar asta e viteza mea. Ce vină am eu că citesc prea repede...?

După ore era cât pe ce să mă bată Vulpoiul. Ăsta e tare rău și se ia de toată lumea. Păi, m-a găsit pe mine mai mic și că cică i-am pus o piuneză pe scaun... Da', zău, piuneza mi-a căzut din ghiozdan când mi-am scos sandvișul ca să-l mănânc pe sub bancă... Of, of, nu mai pot!!

- Dar până aici, din tot ce-ai povestit, nu mi se pare că ai avut ghinion. Cred că ți-ai făcut-o singur, comentă Bursucul.

Iepurașul se încruntă, dădu din lăbuță a lehamite și plecă fără să-și ia ziua bună.

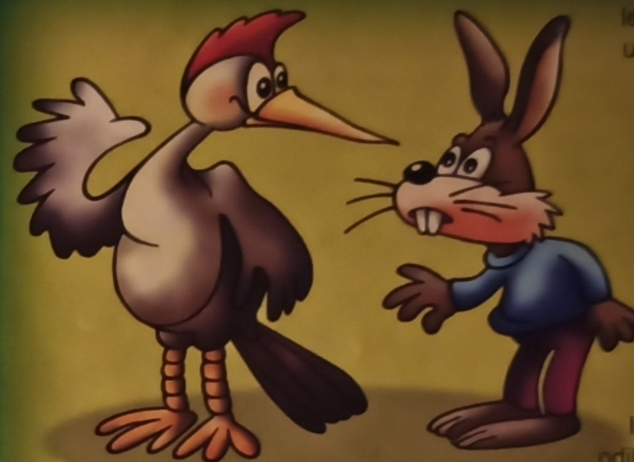
- Ce ghinion am avut cu Bursucul ăsta! Să nu înțeleagă chiar nimic? se înfurie Iepurașul și porni gânditor la drum...

Trebuie să mă sfătuiesc cu Ursul, căci e cel mai înțelept din pădure, hotărî el și porni către bârlogul acestuia.

Cum mergea el așa, își zise: "Ce s-o iau eu pe cărarea asta, să mă mai întâlnesc cu cineva și să mă întrebe ce mai fac? Mai bine o iau pe scurtătură". Dar unde era scurtătura?

Iepurașul nu știa decât că există una, însă nu mersese niciodată pe acolo, așa că fără să stea prea mult pe gânduri o luă pe prima cărăruie ce i-a ieșit în cale. Și merse, și merse până se afundă în pădurea deasă. După o vreme cărăruia se îngustă din ce în ce mai mult, ca până la urmă să se înfunde într-un desiș de mărăcini.

- Ce ghinion! gândi Iepurașul și se așeză să se odihnească.

Deodată se auzi un ciocănit și printre ramurile copacilor își făcu apariția Ciocănitoarea. Cum îl văzu pe Iepuraș începu să râdă.

- Ce cauți în fundătura asta, Iepuraș? întrebă ea.
- Ce caut, ce caut..., caut bârlogul Ursului.
- Dar ce treabă ai tu cu Ursul? se interesă ea.
- Nu te privește! răspunse supărat Iepurașul. Treaba este că am avut ghinion și m-am înfundat aici.
- Cine ți-a spus că drumul ăsta duce la bârlogul Ursului?
- Nimeni! Așa am socotit eu! se înfurie Iepurașul.
- Păi, dacă n-ai întrebat și tu pe cineva care știe... Ăsta nu-i ghinion, e prostie! Și Ciocănitoarea își luă zborul lăsându-l pe Iepuraș cu gura căscată.
- Acum trebuie să mă întorc de unde am plecat, se necăji el. Ce ghinion!

Și cum mergea el așa posomorât, se întâlni cu Șoricelul de câmp, ce umbla cu oarece treburi prin pădure.

- Bună ziua, Iepurașule, salută el politicos.
- Bună..., răspunse îmbufnat Iepurașul.
- Ce cauți pe-aici? încercă Șoricelul să intre în vorbă.
- Uite, mă plimbam, minți Iepurașul.
- Frumoasă vreme, încercă Șoricelul să mai înnoade o discuție.
- Știi ceva, ia mai lasă-mă-n pace, explodă Iepurașul, vezi-ți de treaba ta!

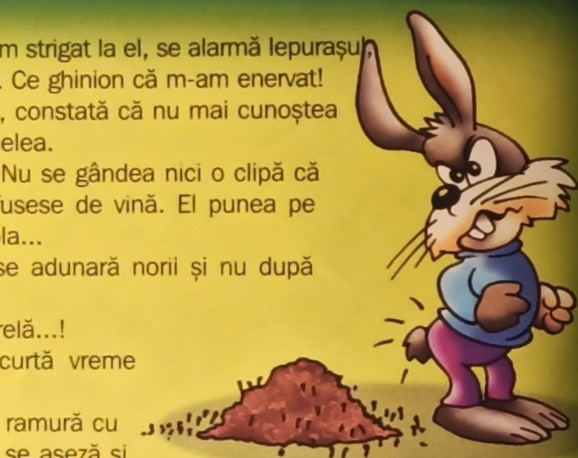
Șoricelul își luă tălpășița speriat...

- Acu' o să umple pădurea că am strigat la el, se alarmă lepurașul, dar era prea târziu s-o mai repare. Ce ghinion că m-am enervat!

Și cum mergea el așa supărat, constată că nu mai cunoștea locurile și că se rătăcise de-a binelea.

- Asta da ghinion! mormăi el. Nu se gândea nici o clipă că fusese neatent și nu ghinionul fusese de vină. El punea pe seama aestuia tot ce i se întâmpla...

Între timp, deasupra pădurii se adunară norii și nu după multă vreme începu să plouă.

- Ce ghinion și nici n-am umbrelă...!

Ghinionist, neghinionist, în scurtă vreme era ciuciulete.

Se grăbi să se ascundă sub o ramură cu frunze late, dar nu se uită pe ce se așeză și răscoli un mușuroi de furnici.

Treaba asta nu le plăcu deloc furnicilor, mai ales că și ploua, și unde mi se repeziră toate să-l ciupească și să-l înțepe. Asta-i mai trebuia...

- Ce vină am eu că furnicile și-au făcut mușuroi tocmai acolo? Trebuia să fie mai atente! se lepădă lepurașul de orice vină. Ei bine, au avut și ele ghinion, își zise el cu satisfacție, negândindu-se la zecile de ciupituri de pe lăbuțe și codiță.

Ploaia încetă și o porni mai departe scărpinându-și cu îndârjire părțile ciupite.

Acum stătea încurcat în mijlocul desișului și nu știa pe unde s-o mai apuce... Deodată frunzișul se dădu la o parte și apăru Ursul.

Iepurașul sări într-un picior de bucurie în timp ce Ursul îl privea nelămurit.

- Bine că te-am găsit, exclamă lepurașul, am avut și eu o dată noroc!

- De fapt, eu te-am găsit, îl corectă Ursul. Ce cauți aici, în mijlocul pădurii?

- Pe tine te căutam, Ursule, căci poate mă deslușești de ce am tot timpul ghinion. Și lepurașul îi povesti de-a fir a păr tot ce i se întâmplase, ocolind totuși spusele Ciocănitoarei cu privire la prostie.

- Păi, din câte văd eu, mormăi Ursul, aici nu-i vorba de ghinion. De fapt, ai făcut tot felul de greșeli, ai fost neatent și chiar prost crescut și pe deasupra ai dat vina pe toată lumea și mai ales pe ghinion. Ia gândește-te înainte să te apuci de vreo treabă, fii atent și politicos și mai ales cântărește bine ori de câte ori te apuci să faci ceva. Și atunci n-o să mai ai... ghinion!

Luminița Toia

Vrabia și pisicuța

- Lapte cald, prăjiturele,
Tocăniță și chiftele,
Supă cu găluște seara
De la tușa Mărioara,

Bombonele, înghețată,
Prăjituri și ciocolată.
Toate-acestea de-ai primi
Crezi că mai sătulă-ai fi?

Pisicuță, fii drăguță,
Nu mă prinde în lăbuță!
Hai prietene să fim
Și să nu ne mai pândim.

Motocel

A venit la noi în casă
Un pisoi. Vrea să rămână.
După cum se pisicește
Cred că-și caut-o stăpână.

L-am oprit, căci mititelul
Cred că a rămas orfan
Și s-a rătăcit pe stradă...
Altă hotărâre n-am.

Acum cercetează locul
Curios nevoie mare.
Nu știu dacă doar privește
Sau își caută mâncare...

I-am dat un castron cu lapte
Și l-a lipăit de zor.
După care, fără grijă,
S-a-nfipt la televizor.

Și acum fără de veste,
După ce-a trecut o lună,
A ajuns stăpânul casei
Micul motocel de lână.

Și chiar când se-obrăznicește
Nu mă supără defel.
Și-a făcut și un prieten:
De curând, un... șoricel.

Luminița Toia

Aniversarea lui Dodo

Poezie trimisă de **Mariana Popa**, loc. Cluj Napoca

Un fluturaș și-un gândăcel
Stăteau de vorbă în ogradă
Și povesteau de-un băiețel
Aproape să se ia la sfadă.

Ei nu se-nțelegeau deloc:
Să îi aducă-n dar o floare
Sau să oprească ziua-n loc
Să fie veșnic numai soare?

S-au împăcat până la urmă
Gândindu-se că sfada multă
Problema asta nu o curmă
Și nici pe Dodo nu-l ajută.

S-au pus pe lucru de îndată
Și-au împletit din te miri ce
O coroniță parfumată
Cu trei culori de trandafiri.

Și-au răcorit-o încântați
Cu stropi din roua dimineții
Să aibă ani nenumărați,
Să-i fie neted drumul vieții.

Apoi când treaba-au terminat
Au poposit pe un pervaz
Și-au fost cu sufletu-mpăcat
Văzând copiii plini de haz.

- Ce veselie-i azi aici
Și ce tort mare e pe masă!
Se bucură și mari, și mici
Se bucură întreaga casă.

Cu toții astăzi s-au grăbit
Să spună: ”La mulți ani, Dodiță!
Să fii și ca școlar fruntaș
Cum ai fost și la grădiniță!”

POEZII pentru pitici

Doamna mea educatoare

Trimisă de **Mihai Lupu**, învățător pensionar, com. Ruginoasa, jud. Iași

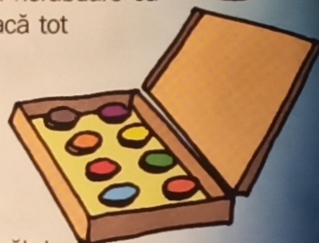
Doamna mea educatoare
Parcă-i sora mea mai mare;
Este peste tot cu mine
Și-ar dori să-mi fie bine.
Iar când doamna mă învață
Multe lucruri pentru viață,
Cum să mă comport în lume,
Ce gândesc să știu a spune,
Ca să număr, să citesc
Și să scriu, să socotesc,
Atunci doamna parcă este
Ca o zână din poveste:
Grijulie ca mămica
Și-nțeleaptă ca bunica.

Ursulețul Momo

Momo este ursulețul de pluș pe care Petruț îl are încă de când nu era nici măcar la grupa mică. Ursulețul îl iubea foarte mult pe băiețel, pentru că acesta știa să se joace cu el, nu-l trântea și nu-l certa niciodată. Pe de altă parte, ursulețul era foarte neastâmpărat și curios așteptând cu nerăbdare ca Petruț să iasă din cameră și să se apuce să facă tot felul de năzdrăvănii.

Trebuie să vă spun că Momo putea vorbi, se putea mișca și face orice, dar asta numai când oamenii nu-l vedeau. Acesta era un legământ făcut între păpuși și Zâna lor.

Așa se face că Momo ardea de nerăbdare să-l vadă plecat pe băiețel, căci îl văzuse umblând cu niște culori pe care le numea “acuarele” și era foarte curios ce și cum se folosesc.

Cum se văzu singur, începu să cotrobăiască în sertarul unde-și ținea Petruț culorile, pensulele și hârtia. Nu-i fu greu să găsească acuarelele și pensulele și unde mi se apucă Momo să înmoaie pensulele în paharul cu apă și să coloreze hârtiile pe toate fețele. Și dacă ar fi colorat numai hârtiile, n-ar fi fost nimic, dar în viteză și din neatenție, Momo călcă în toate culorile pe care le răspândi cu pașii săi micuți pe toată masa, lăsând urme colorate pe unde nu te așteptai.

Ocupat cu coloratul, la care, între noi fie vorba, nu se pricepea deloc, nici nu băgă de seamă cum a trecut timpul până nu auzi pași în dreptul ușii.

Încercă speriat să strângă culorile și hârtiile, dar în marea lui grabă nu izbuti decât să răstoarne paharul cu apă... Mai avu câteva clipe să sară în fotoliul unde îl lăsase Petruț înainte să plece la grădiniță, că ușa se deschise și apăru mama lui Petruț, care se întorsese ceva mai devreme de la serviciu și se gândea că avea timp să facă ordine în camera băiețelului.

Când văzu dezordinea de pe masă și petele de culoare pe care le lăsase Momo peste tot, ba și paharul cu apă răsturnat, se luă cu mâinile de cap, mai ales că îl știa pe băiat cuminte și ordonat...

Se apucă pe dată să facă ordine și numai bine terminase, când se întoarse și Petruț de la grădinița care nu era departe de casă și unde mergea singur de când ajunsese la grupa mare.

- Săru' mâna, rosti Petruț de cum dădu cu ochii de mama lui.

- Bună, Petruț, să știi că sunt supărată pe tine, îl luă mama de la ușă.

Petruț dădu cu ochii roată prin cameră căutând motivul pentru care mama era supărată. Totul era în ordine pentru că între timp se făcuse curat, doar Momo avea tălpile colorate în toate felurile.

- Da' ce-am făcut? se miră el.

- Ai lăsat o dezordine de nedescris. Dacă ai umblat cu acuarelele trebuia să le strângi, nu să lași totul vraiște! Măcar paharul cu apă pe care l-ai vărsat puteai să-l strângi... Nu m-am așteptat de la tine și zău că-mi vine să te pedepsesc!

- Dar, mamă, eu nu... încercă Petruț să zică ceva.

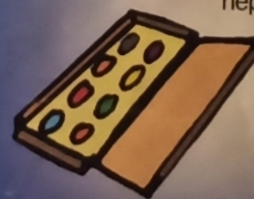
- Petruț, nu-i frumos să minți! și mama ieși supărată din cameră.

Petruț rămase nedumerit și în timp ce se gândea ce s-ar fi putut întâmpla, dădu cu ochii de Momo mânjit de culori.

- Momo, nu cumva...? începu el. Nu, nu se poate; ursuleții nu umblă la culori și nici nu varsă paharele cu apă... Cine știe cum s-o fi murdărit Momo... Ce-o fi fost? Poate pisica, dar își aminti că nu au pisică... Atunci vântul..., curentul... Sigur asta a fost, gândi Petruț nu prea convins nici de această variantă. Nu, hotărât, a fost curentul, decise el... Dar culorile, cum ajunseseră culorile pe masă?

- Vezi tu, Momo, i se adresă Petruț, eu n-am nici o vină și nici nu știu cum s-au întâmplat toate astea, dar mama are dreptate să fie supărată pe mine...

Momo nu se clinti și nici nu încercă să-i explice, căci îl oprea legământul cu Zâna Păpușilor, dar tare ar fi vrut să-și ceară iertare... Nu putea decât să se uite neputincios la Petruț și doar o lacrimă i se prelinse pe botișor. Pe asta n-o putuse opri.

În gândul său, promisese însă, să nu mai facă nimic din ceea ce i-ar putea face necazuri bunului său prieten, Petruț...

Luminița Toia

Trei gândăcei

Mergând unul după altul,
Pe-o tulpină de ardei,
Vorbind vrute și nevrute,
Au urcat trei gândăcei.

Serioși nevoie mare
Nu-ncetează să discute,
Fiindcă au o întrebare:
E sau nu ardeiul iute?

Unul este de părere
Că-i mai bine să se uite,
Să-l miroasă, poate află,
Dacă e ardeiul iute...

Altul chiar se hotărăște
Mai încolo să se mute.
Că-i periculos ardeiul,
Dac-o fi să fie iute...

Stați o clipă! se trezește
Cel de-al treilea dintre ei;
Ce atâta tevatură?
Noi nici nu mâncăm ardei!

Luminița Toia

1-4 ani

Batistuța

Am ajuns la grădiniță,
Dar sunt tare supărată.
Batistuța mea cea albă
Parcă nu e prea curată.

Și m-a întrebat mămica:
N-ai uitat nimic, drăguță?
Nu! i-am spus eu neatentă.
Și-am uitat de batistuță.

Și acum la grădiniță,
Am ajuns la timp, dar iată,
Când să umblu în gentuță,
Văd batista neschimbată.

Cum de am uitat batista,
Batistuța mea curată?
Or să râdă toți copii
Și sunt tare supărată...

Luminița Toia

Zmeiele

Sunt cinci copii care au cinci zmeie. Din păcate, sforile s-au încurcat. Spune tu care zmeu aparține fiecărui copil. Vei găsi răspunsul în numărul următor.

1 2 3 4 5

Sondaj septembrie 2006

Părerea ta contează!

Am adus Cărticelei câteva schimbări. Vrem să îți cerem părerea despre ele. În plus, orice sugestie de-a ta e foarte importantă pentru noi. Doar vrem ca tu să ai lună de lună cea mai bună Cărticică!

fiecare întrebare încercuiește răspunsurile care îți convin:

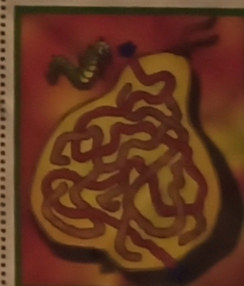
Îți place că acum există în revistă un mic capitol numit **PENTRU CEI AI MITITEI**, dedicat copiilor până în 4 ani? ☐ Da ☐ Nu

Sunt de ajuns **4 pagini** pentru acest capitol, două cu poezii și două o poveste mititică? ☐ Da ☐ Nu

Dacă nu, ce altceva ai vrea să conțină aceste pagini?

....

Ai observat că și Cărticica de colorat s-a schimbat. Este bine dacă cei tei au **6 pagini de colorat**? ☐ Da ☐ Nu

Soluțiile jocurilor din nr. trecut

TALON de fidelitate

9 2006

Nu decupa încă talonul! Păstrează-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN

TALON DE ABONAMENT

octombrie-decembrie **2006**

	Pentru România	Pentru străinătate
	Doresc să mă abonez la (bifează publicațiile dorite):	
☐ CASA Lux	3 luni x 8,90 lei noi = 26,7 lei noi (89.000) (267.000)	☐ 100 EURO pentru expedierea simplă, 140 EURO pentru expedierea recomandată
☐ Casa de nevastă	3 luni x 4 lei noi = 12 lei noi (40.000) (120.000)	☐ 40 EURO pentru expedierea simplă, 60 EURO pentru expedierea recomandată
☐ PRACTIC în bucătărie	3 luni x 1,60 lei noi = 4,8 lei noi (16.000) (48.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐ PRACTIC idei pentru casă, grădină și apartament	3 luni x 1,60 lei noi = 4,8 lei noi (16.000) (48.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐ Draga mea	3 luni x 1,50 lei noi = 4,5 lei noi (15.000) (45.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată
☐ Cărticica Draga mea pentru copii	3 luni x 1,50 lei noi = 4,5 lei noi (15.000) (45.000)	☐ 15 EURO pentru expedierea simplă, 30 EURO pentru expedierea recomandată

NUME ....

ADRESĂ ....

....

Telefon ....

Am achitat suma totală de .... LEI prin: (bifați)

☐ ORDIN DE PLATĂ sau ☐ MANDAT POȘTAL

Beneficiar: SC BURDA ROMÂNIA SRL
Banca: Reiffeisen Bank,
sucursala Municipiului București
Cont: RO58 RZBR 0000 0600 0627 3600,
cod fiscal R 5904439

Informații abonamente pentru străinătate

Plata se face către S.C. CASA LUX S.R.L., **Raiffeisen Bank, sucursala Municipiului București,** România, **cont Euro nr. RO35 RZBR 0000 0600 0747 6523, cod fiscal R5904439**

Atenție! La aceste sume adăugați comisioanele bancare, deci veți plăti suma abonamentului + taxele cerute de bancă. Nu uitați să treceți adresa pe documentul de bancă! Pentru mai multă siguranță transmiteți pe e-mail sau on-line la www.casalux.ro, rubrica „Abonamente", datele abonamentului: numele, adresa, suma, publicația, data plății, adresa dumneavoastră de e-mail.

Întrebări și informații suplimentare **telefonul abonatului: 021/317.06.10, e-mail: abonamente@casalux.ro**

Soluțiile jocurilor din nr. trecut

Strutul - pagina 28: pălărie, nor, coadă, genunchi, gură soare, ouă, pietre

(continuarea sondajului de pe pagina anterioară)

5. Este bine că celelalte 8 pagini sunt dedicate **școlarilor?** ☐ Da ☐ N

6. Crezi că numărul de pagini dedicate celor două categorii de vârstă est bine ales? ☐ Da ☐ Nu

7. Dacă nu, ce propunere ai tu?
- pentru cei mititei .... pagini - pentru școlari .... pagini

8. Dacă te interesează și altceva decât subiectele propuse de noi în cel două Cărticele, scrie mai jos **propunerile tale**:

....

....

....

9. Care este mesajul tău pentru echipa care creează Cărticelele?

....

....

....

Numele copilului:
....
Numele părinților:
....
Adresa: ....
....
....
Telefon: ....

Numele și prenumele :...
Adresa: ....
....
....

septembrie 2006

*Completează sondajul și trimite-l în plic timbrat pe adresa de corespondență a redacției noastre, la **OP 41 - CP 102.***
***Menționează pe plic** SONDAJ Cărticica DRAGA MEA pentru copii.*

Umbra vrăjitoarei

Care din cele șapte umbre este a vrăjitoarei?
Vei găsi răspunsul corect în numărul viitor.

1 2 3 4 5 6 7

POVESTE religioasă

Sfântul Serghie din Radonej

Partea I

A fost odată un băiețel pe nume Varlam. Toate poveștile încep cu "a fost odată", chiar și poveștile sfinților. Aceasta este povestea unuia dintre cei mai iubiți sfinți ai poporului rus, pe care îl sărbătorim în ziua de 25 septembrie. Viața și minunile lui au devenit pildă de urmat pentru credincioșii din toată lumea, chiar și pentru noi, cititorii din România. Așadar, în urmă cu mai bine de 700 de ani...

A fost odată un băiețel pe nume Varlam. El trăia împreună cu părinții și frații săi într-o mare cetate a Rusiei, și anume Rostov. Micuțul Varlam își iubea mult familia și pe Dumnezeu. Era nelipsit de la sărbătorile care aveau loc în bisericile și mânăstirile din frumoasa cetate a Rostovului.

Dar mai era un lucru pe care Varlam îl iubea. Iubea mult de tot pădurea. Petrecea acolo ore în șir ascultând cântecul păsărelelor sau urmărind gâzele prin iarbă.

Ceea ce nu îi plăcea lui Varlam era învățătura. Tare se mai necăjea că rămăsese singurul copil de la școală care nu reușise încă să descifreze tainele scrisului și cititului.

După ce a mai crescut, Varlam a primit de la tatăl său o treabă foarte ușoară pentru el: să aibă grijă de caii lor care pășteau în pădure. Nimic nu era mai plăcut pentru copil decât să asculte cântecul păsărilor și să vadă de căluții săi.

Pe când avea 7 ani, s-a întâmplat însă ceva neașteptat. Tatăl său l-a trimis să caute un mânz. Cum umbla el hai-hui prin pădure, a întâlnit o priveliște care l-a țintuit locului de uimire: sub un stejar măreț stătea îngenuncheat un bătrân călugăr și se ruga. L-a privit mult timp stând acolo în liniștea pădurii și un gând a răsărit în mintea lui: nimic nu era mai frumos pe lume decât să stai în mijlocul unei păduri și să te rogi.

Când bătrânul s-a ridicat și a dat cu ochii de el, Varlam s-a fâstâcit, dar i-a auzit vocea blândă și s-a liniștit:

- Ce e, băiatul meu? Te pot ajuta cu ceva?

În acel moment i-a venit pe buze tot necazul său cu școala și cu neputința lui de a citi.

- Da, părinte, a început el suspinând, nu știu ce să mă fac că nu izbutesc nicidecum să citesc și să scriu, parcă mintea mea e încuiată, iar ceilalți copii râd mereu pe seama mea și domnul învățător mereu mă ceartă...

Atunci bătrânul și-a ridicat fața-i senină către cer, a îngânat o rugăciune, apoi a scos o pâine dintr-un săculeț și i-a rupt din ea o bucată:

- Uite, mănâncă din pâinea aceasta sfințită și vei vedea că Dumnezeu, cu mila Lui, te va izbăvi de această neputință.

Varlam l-a chemat apoi pe călugăr la casa părinților săi. Aceștia s-au bucurat de oaspete, l-au poftit la cină, apoi s-au așezat cu toții

genunchi pentru rugăciunea de seară. Bătrânul a luat cartea de rugăciuni și i-a dat-o lui Varlam ca să citească.

Băiețelul, nedumerit, i-a zis:

- Părinte, ți-am spus deja că nu știu să citesc!

Dar bătrânul l-a îndemnat din nou:

- Adu-ți aminte de pâinea pe care ai mâncat-o azi!

Atunci băiatul a luat cartea și a început să buchisească, la început mai greu, apoi mai ușor și tot mai ușor până când a descoperit cu uimire că literele negre nu mai erau ca păsările care-și luau zborul sau ca gâzele care se furișează printre paginile cărții. Nu, acum ele se înșiruiau cuminți în cuvinte rânduite anume și deslușeau pentru el înțelesuri nebănuite până atunci. Din acea zi cititul și mai cu seamă cititul cărților sfinte au devenit una din bucuriile sale de zi cu zi.

Anii au trecut. Între timp, familia lui s-a mutat într-un orășel mai mic, pe nume Radonej. Frații lui s-au căsătorit, iar el s-a hotărât să ducă la împlinire gândul care-i încolțise în copilărie. Așa că s-a dus la părinții săi ca să le ceară binecuvântarea pentru a merge în pădure să se facă călugăr. Dar tatăl său l-a rugat să mai aibă răbdare, căci erau bătrâni și aveau nevoie de ajutor. Nu după mult timp, părinții lui s-au mutat la Domnul, iar unul din frații săi, rămas văduv, s-a călugărit într-o mânăstire.

Fără să mai stea pe gânduri, cei doi frați au colindat pădurea deasă până au găsit locul cel mai frumos și potrivit pentru ridicarea unei chilioare și a unei bisericuțe. Așa și-a început tânărul Varlam (viitorul călugăr Serghie) viața sa de rugăciune și de liniște în mijlocul pădurii. Nu era decât visul copilăriei sale devenit realitate. Ce s-a întâmplat mai departe vom vedea, dragi copii, în numărul viitor al revistei.

(va urma)

Repovestită de **Cristina Manea**

Învață o rugăciune!

Doamne, Tată Preaiubit,
Tu pe noi ne-ai ocrotit.
Și la bine, și la rău
Tu ai fost cu noi mereu.

Calea bună ai luminat,
Pe cea rea ai întunecat;
Părinți buni, Doamne, ne-ai dat
Și mereu ne-ai apărat.

Trimisă de Valeria-Ștefania Constantin,
loc. Caracal, jud. Olt
Clasa a IV-a B,
Colegiul Național "Ioniță Asan"

